

Bulizz Jézussal

Szórakozz Jézussal

Mottó: „*Ne hasonuljatok a világhoz*” (Róm 12,2)

Irtó: Az Úr 2014. évében Farkas László atya (a dőlt betűvel jelzett részek kivételével, melyek szemelvények és idézetek a jelölt forrásokból)

ISTEN BULIRA TEREMTETT

Nyári táborainkban a szentmiséről volt szó. Amikor a felajánlásról beszéltünk, akkor tudatosítottuk, hogy a kenyér és a bor jelenti a mi életünket, amit a szentmisében felajánlunk Jézusnak. A kenyér jelenti a nehézségeinket, a fáradozásainkat. Hiszen az ember az arca verítékével készíti el a kenyeret. A bor az ünnepeinket jelképezi. Jézus nem csak az áldozatainkat meg a nehézségeinket kéri, hogy jelen legyen benne, hanem **Jézus az örömeinket is kéri, hogy jelen lehessen benne**. Mert az a bor, amit az oltárra teszünk, Krisztus jelenlétét fogja hordozni. Éppen így, hogy ha a szórakozásainkat Jézussal egyesülve éljük meg, és neki felajánljuk, akkor Ő jelen tud lenni benne, feltéve, ha az ő akarata szerint éljük meg. De ha a világhoz hasonulunk, és mi is ugyanúgy szórakozunk, züllünk, akkor nem tud Jézus jelen lenni. Hiszen ő nem tud jelen lenni a bűnben. Ezért mondja Szent Pál a Rómaiakhoz írt levélben: „**Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok. Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes.**” (Róm 12,1-2) Buli előtt az első kérdés az kell, hogy legyen bennem, hogy mi az Isten akarata. Hogy elmenjek-e ebbe a buliba, vagy nincs ott semmi keresnivalóm. Azért, mert ott túl erős kísértések lehetnek, és nem vagyok elég érett, hogy pozitív hatással legyek a körülöttem lévőkre, hanem lehet, hogy ők lesznek rám negatív hatással, és én fogok hasonulni hozzájuk, nem pedig fordítva. (Másképp pedig vannak olyan szórakozások, amik eleve bűnös szórakozások. Tehát az első kérdés, hogy meg kell vizsgálni, hogy mi az Isten akarata, hogy mi a helyes, mi a kedves előtte. A második kérdés megvizsgálni, hogy vannak-e akadályai bennem az igazi tiszta örömeimnek.)

„**Azokkal, akik örülnek, örüljétek, s a sírókkal sírjátok.**” (Róm 12,15)

(Arra hív az Isten, hogy örüljünk az örvendezőkkel, nem lehetünk búval bélelt keresztények. Néri Szent Fülöp, mikor Róma utcáin ment, és látott egy szomorú keresztényt, volt, hogy pofán vágta, és az arcába vigyorgott, és ez volt a mondása: „Szomorú egy szent, aki szomorú”).

Isten az embert öröme teremtette. A Sátán meg akarja mérgezni ezt az örömet. Fő célja, hogy Isten barátainak örömet megrontsa, hogy megmérgezze szórakozásainkat. Megpróbál rávenni minket, hogy a szórakozásainkba bűnös elemeket is keverjünk, vagy azokat a tiszta örömek mellett méregként beszippantsuk és megtűrjük. Ha ezt nem tudja elérni, akkor azt akarja, hogy tiszták legyünk, mint az angyalok, de hidegek, mint a kígyók – ördögi módon el akarja venni képességeinket az öröme. Ez az ördög egyik legnagyobb sikere. Isten lényege a szentháromságos személyek egysége és perichoresise (egymásban léte). **Az Isten lényege az Atya, a Fiú és a Szentlélek szédítően boldog „körtánca”, ahova minket is hívogatnak.**

Egy király menyegzőt rendezett a Fiának – olvassuk Jézus példabeszédében. Minden a Fiúért van és a Szentlélekben áll fenn. Minden a Fiú menyegzőjéért van.

De hol a menyasszony? A menyasszonyért lett megteremtve a világ. A teremtés a Fiú jegyajándéka a menyasszonynak, aki az Egyház. Isten nem külön-külön szentel meg bennünket, hanem egy test tagjaként. És nem külön-külön lát minket, hanem elsősorban Fiának testeként (Fiával egy testű menyasszonyként). A menyasszony az Egyház vagy az egyes lélek, amennyiben az egy testhez (az Egyházhoz) kapcsolódik (adhaeret – vagy van valamiképpen hozzárendelve). A világ és benne az ember ezért a menyegzőért lett megteremtve, hogy részesüljön Isten tökéletesen boldog életében (KEK), a szentháromságos személyek közötti menyegzői egység örömeiben. Ez a körtánc evilági körülmények között vérből és fájdalomból születik (a bűn miatt). Akkor élünk teljes életet, ha elég merészek vagyunk, hogy az Egyházban az egységnek ezt a szédítően boldog és fájdalmas táncát Jézussal eltáncoljuk halálon és feltámadáson át pünkösdig. A Biblia is a menyegző földi szentségi megjelenítésével kezdődik, a férfi és a nő egyesülésének és egységre rendeltségének menyegzői örömköltésével: ez már csont az én csontomból. Az ember egyesülésre lett teremtve, ezért szent a szexuális aktus, mert arra hivatott, hogy leképpezze Isten és az ember, Krisztus és az Egyház egyesülését, testi módon. Ennek megszenteltetését, amikor nem ezt az egységet jeleníti meg, amikor nincs benne a szexuális egyesülés lényegi tartalma a hitvesi elkötelezettség, hűség és termékenység.

Jézus is egy menyegzőn kezdi el nyilvános működését János apostol szerint, és a Szentírás utolsó könyve a Jelenések Könyve a Bárány menyegzőjével zárul.

NEM AKÁRMILYEN BULIRA...

Nem akármilyen bulira hív. Nem középszerű bulira. Nem lehetsz szánszalmasan igénytelen, hogy azt teszed, amit sokan mások (drog, durvaság, szemérmertlenség, mértéktelen alkoholfogyasztás, illumináltság, könnyelműség, csúnya beszéd). A buli mindenképp sokba kerül. Jézusé és a világé is. De melyikkel mit nyersz?

„Dicsőítsétek meg Istent testetekben!” (1Kor 6,20) Ahogy táncolok, az is legyen istendicsőítés! Ne egymást fogdosva, smacizva, szemérmertlenül táncoljak. Ugyanakkor, ha arra hív Jézus, bátran testi valómat is adjam bele felszabadultan a buliba, a vidámságba vagy a dicsőítésbe, mint Dávid király, aki teljes erőbedobással táncolt az Úr ládája előtt, de az Úrnak adjam át. Ez frenetikus élmény tud lenni, főleg ha mindenki ezt akarja egy keresztény bulin veled együtt. Keresztény bulin könnyebb is ezt megtenni, de sokkal nehezebb világi bulikon. „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma?” (1Kor 6,19) Ne szomorítsuk meg a Szentlelket magunkban! Engedjük, hogy a Szentlélek járja át testünket, lépteinket, mozdulatainkat, táncunkat, mosolyunkat és szabaddá tegyen az önfeledt, tiszta öröme. Ő teremtsen, hozza létre a nagy egymásra figyelő, egymásnak igazi örömet szerző „körtáncot”. Hadd legyen Ő a „bulifelelős”. Aki az igazi jó légkörért felel. Ne mérgezzük a légkört klikkesedéssel, önzéssel, bármilyen bűnnel. Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok. (Róm 12,1)

JÉZUS VELED BULIZNA, SZÓRAKOZNA – MEGHÍVOD?

Logiké latreia – görög eredetű kifejezés, logikus istentiszteletet jelent. Ez legyen a ti szellemi istentiszteletek. Egy kereszténynek vagy az egész élete istentisztelet, vagy semmi sem az. **Hitetlen akkor az istentiszteletünk, vagy a vallásos gyakorlataink, hogy ha két mise között az istentiszteletet nem visszük végbe, ha az örömeinkből és szórakozásainkból kizárjuk az Istent.** Meghasznált vagy hasadt tudatú kereszténység az, amikor az életet úgy képzeljük el, hogy van egy életünk, amit a templomban mutatunk, és ott nagyon erkölcsösek, nagyon vallásosak vagyunk, és van egy életünk, amit a szórakozóhelyeken mutatunk, és a kettő köszönőviszonyban sincs egymással.

Ahogy Illés mondja, döntés elé állítja a népét, hogy: „Meddig akartok még kétfelé sántikálni?” (1Kir 18,21) Tehát a megtérés az, hogy többé nem akarok kétfelé sántikálni, és az életemnek nem hagyok egy olyan szeletet sem, amelyből kizárom az Istent tudatosan vagy öntudatlanul. **Jézus azért jött, hogy meghirdesse az Isten országát.** Ezzel kezdődik az egyik evangélium, hogy **elérkezett az Isten országa.** Ez az örömhír, hogy **Istennel közösségre léphetünk, életünknek már nem csak az ünnepélyes vagy vallásos pillanataiban, hanem a hétköznapi pillanataiban is.** Ez a kifejezés, hogy Isten országa – a héber szerint Malkút Jahve –, Isten királysága, mély értelmű kifejezés. Egy királynak a hatalma vagy uralma mindent átfog, mindenre kiterjed a királyságában. És semmi nem magánügy többé: a házasság titka, vagy hogy mi történik a családokban, vagy hogy milyen kereskedelem folyik abban az országban, hogy milyen erkölcsi állapotok uralkodnak. Ez mind kihatással van az egész országra. És az Isten királysága azt jelenti, hogy **ott van jelen Isten királysága, ahol Isten akarata érvényesül kapcsolatainkban, a pénzügyeinkben, a szórakozásunkban, a szerelmünkben.** Ahol életünknek mindezen területeit Isten uralma alá helyezzük.

Ahogy mondja Jézus, hogy keressétek Isten országát. **„Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!” (Mt 6,33)**

Más helyen meg is mondja, hogy Isten országát miben találjuk meg, és világossá teszi, hogy ezt nem az alkoholfogyasztásban, nem az evilági élvezetekben találjuk, még hogyha nem is tilos tisztán, bűn nélkül élvezni Isten teremtett ajándékait. **Egy dolog a tilos: a bűn,** és az sem azért, mert Ő attól kevesebb lesz, hogyha mi bűnt követünk el, hanem mert mi leszünk kevesebbé. És ezt nem szeretné elnézni, hogy a szeretett teremtményei torzulnak. Don Bosco is ezért mondta a fiáról meg a fiainak, hogy azt sem bánom, hogy ha a fejem tetején ugrálnak is, csak bűnt ne kövessenek el. **„Hiszen az Isten országa nem eszem-iszom, hanem igazságosság, béke és öröm a Szentlélekben.” (Róm 14,17)** Nagyon gyanús, ha keresztények bulizni összejönnek, nélkülözhetetlennek érzik az alkoholfogyasztást, vagy nélkülözhetetlennek érznek még egyéb olyan dolgokat, amik igazából nem Isten országának tartozékai. Egy buli akkor jó, hogy ha szabadok vagyunk arra, hogy megigyük egy sört, de szabadok vagyunk arra is, hogy alkohol nélkül jól érezzük magunkat. Mert a keresztény ember erre a szabadságra lett elhívva.

Isten országa nincs jelen ott, ahol Istennek azt mondjuk, hogy most ne nézz ide, most ne figyelj ránk. Nagyon jó tesztkérdés lehet a magad számára, hogy pl. **egy társaságban, mikor együtt buliztok a haverokkal, és Jézus ide belépne, „vajon mosolyogna-e rajtam?”** Vagy ha a szerelmeddel együtt vagy és Jézus most benneteket így együtt látna, vajon gyönyörködne-e bennetek. Mosolyogna rátok, vagy inkább szeretnétek elbújni előle? Nagyon fontos egy buli, egy randevú, vagy egy szórakoztató rendezvény előtt is meghívni Jézust, hogy „azt akarom, hogy ma gyönyörködj bennem, és magammal akarlak vinni Téged.”

Mitől lesz jó egy buli? – kérdeztem Jézustól. Ha meghívtok rá. – válaszolta Jézus. Ezt mesélte egyszer valaki egy imabeszélgetéséről. Kánában egy fiatal pár meghívta Jézust. Nem is fogyott ki a bor, az öröm, az ünnep. **Ha Jézust magaddal viszed (meghívod) és jelenlétének tudatában bulizol, akkor nem romlik el a bulid,** bármi is történjen. Ha

nem Jézus jelenlétében bulizol, akkor elromlik valami. Magad sem tudod pontosan megfogalmazni, hogy micsoda, de valahogy elszívárogsz az igazi tiszta örömről.

Nagy baj viszont, ha kettős életet élek, van egy keresztény látszat, a „templomi” valóságom, amit addig mutatok, amíg a bulin ott van a pap, és egy világias valóságom, amit akkor mutatok, ha nem keresztények közt vagyok. Ez hiteltelen. Természetesen, ha most indultam a megtérés útján és először csak keresztény közösségben sikerül tisztának maradnom a bulin, vagy még ott is nehezen, akkor tartsak bünbánatot és ne menjek el olyan helyre, ahol rendszerint gyenge szoktam lenni. Ha megerősödtem, akkor persze már lehet, hogy elmehetek, de már más emberként és más célból. Azért megyek, hogy Jézust vigyem közéjük és nem zülleni, vagy egyenesen jól érezni magam egy bűnös környezetben. Zavar van egy keresztény lelkében, ha ott jól érzi magát. Azt jelzi, hogy még erősen befolyás alatt áll. Még nem egészen a Szentlélek szerint él, hanem életének bizonyos területein még a Gonoszlélek befolyásolása alatt. Jézus is elment még a vámosokhoz is (sőt utcanőkkkel is szóba állt), ha meghívták egy vacsorára (korabeli partyra), de nem azért, hogy botránkozzon, nem is azért, hogy hasonuljon hozzájuk, hanem kiemelje őket a sárból. Legyünk őszinték, ehhez nem biztos, hogy mindig érettek vagyunk. **Két végetlet kell elkerülnünk: a farizeusi elkülönülést és az elvegyülést – azt, hogy felszippantson minket a világ (mert ahogy a magyar mondja: „aki a korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók”). Ha egy világi diszkóban én olyannyira elvegyülök, hogy felismerhetetlen, hogy keresztény vagyok, mert én is élvezettel szippantom magamba a bűnt, akkor nem vagyok hiteles. **Keresztény embernek nincs semmi keresnivalója züllött diszkókban, szórakozóhelyeken vagy bűnös szórakozásokban (pl. „beavató” gólyatábori közölgéstésben), hacsak nem lelkek mentése miatt, mint Jézus.****

SZEMELVÉNYEK

A SZENTÍRÁS MIT MOND A SZÓRAKOZÁSRÓL?

A VILÁGBAN, DE NEM A VILÁGBÓL – Jn 17: **Ima az apostolokért.**

Kinyilatkoztattam nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál. A teied voltak, s nekem adtad őket, és megtartották tanításodat. Most már tudják, hogy minden, amit nekem adtál, tőled van. A tanítást, amit kaptam tőled, továbbadtam nekik. El is fogadták, s ezzel valóban elismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem. Értük könyörgök. Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a teied – hiszen ami az enyém, az a tied, s ami a tied, az az enyém –, és én megdicsőültem bennük. Én nem maradok tovább a világban, de ők a világban maradnak, én meg visszatérek hozzád. Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi. Amíg velük voltam, megőriztem őket a nevedben, akiket nekem adtál. Megőriztem őket, senki más nem vett el közülük, csak a kárhozat fia; így beteljesedett az Írás. Most visszatérek hozzád, ezeket pedig elmondom a világban, hogy örömem teljesen az övék legyen. Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. **Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való.** Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban.

MEGTÉRT EMBER TUD JÓL SZÓRAKOZNI - Ef 4: **Buzdítás a megújulásra**

Azt mondom tehát, sőt figyelmeztetek titeket az Úrban, **ne éljetekek úgy, mint a pogányok**, akik hiúságokon járatják az eszüket. Sötétség borult elméjükre és elidegenedtek az istenes lélettől tudatlanságukban, amely szívük megátalkodottságának következménye. **Lelkileg eltompulva kicsapongásokra adták magukat**, és kapzsiságból mindenféle ocsmányságot űznek. Ti azonban nem ezt tanultátok Krisztustól, ha valóban órá hallgattatok és megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság. Korábbi életmódokkal ellentétben **vessétek le tehát a régi embert, akit a megtevesztő kívánság romlásba dönt.** Újuljatok meg gondolkodástok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény. Hagyjátok el tehát a hazudozást, beszéljen mindenki őszintén embertársával, hiszen tagjai vagyunk egymásnak. Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött. Ne adjatok teret az ördögnek. Aki lopott, ne lopjon többé, hanem dolgozzék, és keressen kenyeret keze munkájával, hogy legyen miből adnia a szűkölködőknek is. Semmiféle rossz szó ne hagyja el ajkatokat, hanem csak olyan, amely alkalmas az épülésre, hogy amiben kell, javára váljék hallgatóitoknak. **Ne okozzatok szomorúságot Isten Szentlelkének, akivel meg vagytok jelölve** a megváltás napjára. Legyen távol tőletek minden keserűség, indulat, haragtartás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz. Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.

Ef 5: **A világosság fiai**

Mint Isten kedves gyermekei, legyetek az ő követői és éljetekek szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként az Istennek. **Kicsapongásról és egyéb tisztátalanságról vagy kapzsiságról szó se essék köztetek, ahogy a szentekhez illik. Ocsmány, léha vagy kétértelmű szót ne ejtsetek ki. Ez sem illik hozzátok, annál inkább a hálaadás. Legyetek meggyőződve, hogy semmiféle erkölcsstelennek, tisztátalannak, kapzsinak, más szóval bálványimádónak nincs öröksége Krisztus és az Isten országában.** Senki ne vezessen félre benneteket üres beszéddel, mert ezek miatt éri Isten haragja a hitetlenség fiait. Tehát **ne vállaltok velük közösséget.**

(Megj.: közösséget vállalsz a bűnnel, ha jól érzem magam bűnös közegben és nem fáj, ami ott történik. Isten országát élve ez nem megengedett. Isten országa stílusú csak akkor lehet a szórakozásunk, ha magunk között nem engedjük meg ezeket. Ha azt mondjuk, hogy régióink lelkisége Isten országa keresése, akkor ezt szórakozásunkban is meg kell élnünk, hogy az is Isten országa, és nem hagyhatjuk, hogy aki közénk tartozik, a szórakozás terén kivonja magát Isten szerető uralma alól, ezért szóljunk egymásra, hogy Isten

országát keresve így nem viselkedünk (pl. nem részegeskedünk, nem fogdossuk egymást, nem vagyunk durvák, csúnya beszédűek stb.)

Valaha sötétség voltatok, most azonban világosság az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság fiai. A világosság gyümölcse csupa jószág, igazságosság és egyenesség. Azt keressétek, ami kedves az Úr szemében. Ne legyen részetek a sötétség meddő tetteiben, inkább ítéljétek el őket. Amit ugyanis titokban tesznek, azt még kimondani is szégyen. Mindarra, amit elítéltek, fény derül, s ami így világossá válik, fényforrás lesz. Ezért mondják: Ébredj, aki alszol, támadj fel a halálból, és Krisztus rád ragyog. Gondosan ügyeljétek tehát arra, hogyan éltek: ne balgán, hanem bölcsen. Használjátok fel az időt, mert rossz napok járnak. Ne legyetek értetlenek, hanem értsétek meg az Úr akaratát. Ne részegeskedjétek, mert **a bor léhaságra vezet, inkább teljétek el Lélekkel**. Egymás közt énekeljétek zsoltárt, himnuszt és szent énekeket. Énekeljétek és ujjongjatok szívből az Úrnak. Adjatok hálát mindig mindenért Urunk, Jézus Krisztus nevében az Istennek, az Atyának.

ELSŐ KERESZTÉNYEK ÉS A KORABELI SZÓRAKOZÁSOK

(Apostoli Atyák és Egyházatyák az őskeresztények szórakozásairól és életviteléről:

A fiatalok neveléséről – Nagy Szent Baszileosz

Diognétoszhoz írt levél

Szent Jusztinosz Apológiája)

Bizonyos foglalkozások és szórakozások a római korban tiltva voltak keresztények számára pl. gladiátor játékok szervezője, résztvevője nem lehetett, vagy jövendőmondó, kuruzsló, pogány vallásokat kiszolgáló bálványszobor készítő, prostitúcióval stb. foglalkozó. A római szenátorok és köztisztviselők között pl. volt, hogy arról derült ki, hogy valaki keresztény, hogy gladiátor játékot nem szervezett – vagy pl. pogányok elvártak bizonyos más dolgokat egy tisztviselőtől, ami egy kereszténynek nem fér bele (pl. alkalmi félrelépések, vagy rosszabb esetben hivatásos ágyas tartása). Volt, hogy utána elkezdték üldözni ezt a tisztviselőt. Kivégezték, száműzték, elkobozták a vagyonukat (vö. bevezetés az őskeresztény kor dogmatörténetébe). Több katonavértanú szentet ismerünk, akik a katonai szolgálatot vállalták a nép védelmében, de az ahhoz kapcsolt erkölcstelenséget vagy mások leigázását vagy pl. tömjénáldozat bemutatását a császár képe előtt nem. Szent Sebestyén például a császári testőrségben dolgozott – voltak helyzetek, amikor meg kellett vallaniuk a hitüket, és ez az életükbe kerülhetett (Szent Flórián, bakonybéli monostor védőszentje). Amit cirkuszokban rendeztek pogány látványosságokat pl. (istenek tiszteletére) – ez az állam életének szerves része volt –, akkoriban közéleti eseménynek számított. Feltűnt, hogy a keresztények ezeken nem vesznek részt. Nemcsak a gladiátor játékokon, hanem pl. az amphiteátrumban vadállatok egymásnak ugrasztásán sem. Egyrészt mert valamely istenség tiszteletére voltak ezek szervezve a legtöbbször, összekötve azok zűrés, sokszor erkölcstelen kultuszával (pl. Bachusz istenség tiszteletére „kultikusan” a sárga földig itták magukat). Másrészt mert ezek lélekrombolók voltak. **Manapság majdnem minden mozifilm** ilyen. Annyira köze nincs se a szórakoztatáshoz, se semmihez, csak a lélekromboláshoz. Oscar-díjat olykor az emberiség megrontói kapnak, mert az embert a durvaságra, nemi ösztönök felkeltésére ösztönözik. Ez nem azt jelenti, hogy a Római korban és civilizációban csak aljasság és szenny volt, vagy hogy most csak az lenne. Kultúra és a szubkultúra együtt volt. Akkor is az erkölcstelen szubkultúra sokkal divatosabb volt, mint most is. Az, ami kultúrának látszott, vagy van kikiáltva ma is, az Isten ítélőszéke előtt lehet, hogy nem állja ki majd a próbát. Igazi kultúra csak az, ami valódi katarzishoz, megtisztuláshoz vezet. **Amitől jobb leszel, miután megnézted**, befogadtad. Ami felel. **Csak ilyen filmet szabad** megnézni vagy **végignézni**, vagy könyvet elolvasni. A többi manipuláció és tudatbefolyásolás, olykor démoni befolyásokat, kísértéseket közvetít. Az embernek először az ösztönvilága, majd érzelmvilága, végül gondolkodásmódja kerülhet a hatásuk alá.

A keresztényeket azért támadták, hogy az állam életében nem vesznek részt, ők az állam ellenségei. Még nem voltak szétválasztva a társadalmi élet szférái, vagy a profán és a vallásos. A szórakozás is a közélet része volt. A keresztények kezdték először szétválasztani a kettőt, mondván: nemhogy az állam életének nem szabad, hogy a része legyen az pl. ami a cirkuszokban történik olykor, hanem az ember életének sem kell, hogy a részét képezze. Jézus a sokak számára megszokott, kellemes világot felforgatta. Azt a világot fel kellett forgatni, mert nem volt jó. Sok pogánynak ez nagy várakozása volt. A kereszténység nemcsak tiltott, hanem adott valami olyat az embernek, amit semmilyen pogány vallás nem tudott megadni. Nemcsak tiltott, hanem adott is valamit, amire sokaknak szükségük volt. Végre értelmes dolgokra költhették a pénzüket, végre valaki mert szembeszegülni az erkölcsi nihilizmussal és a primitív szubkultúrával. A keresztségi fegyelemhez tartozott, hogy általában minimum 3 évig készültek rá a felnőtt keresztelendő, és egy kezes kísérte őket. Segítette őket, hogy a hétköznapi életük döntéseit meg tudják hozni, amikor nehéz vagy egyenesen veszélyes is lehet a hitvallás. Pl. nem keresztelték meg, ha olyan fürdőbe vagy színházba járt, ami elég gyakori volt, ahol erkölcstelenséggel, meztelenkedéssel volt összekötve az úgynevezett „szórakoztatás”. Ma is lassan itt tartunk színházak tekintetében. Van-e bátorságom távozni a színházteremből vagy kifütyülni olyan darabot, ahol az Egyházat gúnyolják, Isten nevét káromolják, vagy értékeket sárba tipornak, és lejáratva nevetségessé tesznek, mint pl. egy férfi és egy nő életre szóló házasságát stb. Az első keresztények idejében minden keresztelendő kapott egy kezeset, és a kezes segítette, hogy levesse a régi embert, és felöltse az újat. És ne lelkileg eltompulva, kicsapongásokra adja magát. **„Vessétek le a régi embert szokásaival együtt, és öltözzétek föl az újat, aki állandóan megújul teremtőjének képmására a teljes megismerésig.” (Kol 3,9-10)** Ma vagyunk-e, leszünk-e olyan bátrak, mint az első századok keresztényei, vagy szánalmasan alkalmazkodunk a világhoz? Ha ezt tesszük „haladónak, trendinek” tűnhetünk, de nem éljük túl korunkat, hanem az Európai Unióval együtt elsüllyedünk a történelem süllyesztőjében. Azok a keresztények bátrak voltak, egy birodalom eltűnt. A hitvalló keresztény közösségek éltek túl olyan erővel, hogy még a Birodalmat leigázó és felemészítő barbár törzsek is bennük látták meg a túlélés esélyét és tőlük tanultak kultúrát és életvitelt. Ma mik azok a foglalkozások, melyek a kereszténységgel nem, vagy csak nehezen összeegyeztethetők?

Móttó: **„Ne hasonuljatok a világhoz” (Róm 12,2)**

EGY TANMESE A HALÁSZRÓL

A halász hazatér fatörzsből vájt csónakján, és találkozik egy külföldi piackutató szakemberrel, aki ebben a fejlődő országban dolgozik. A piackutató azt kérdezi a halásztól, hogy miért jött haza olyan korán. A halász azt feleli, hogy tovább is maradhatott volna, de elég halat fogott ahhoz, hogy gondoskodjon a családjáról.

- Mivel tölti az idejét? - kérdezi a szakember.

- Hát, például halászatok. Játsszom a gyerekeimmel. Amikor nagy a forróság, lepihenünk. Este együtt vacsorázunk. Összejövünk a barátainkkal és zenélünk egy kicsit - feleli a halász.

A piackutató itt közbevág, és ezt mondja:

- Nézze, nekem egyetemi diplomám van, és tanultam ezekről a dolgokról. Segíteni akarok magának. Hosszabb ideig kellene halásznia. Akkor több pénzt keresne, és hamarosan egy nagyobb csónakot tudna vásárolni ennél a kis kivájt fatörzsnél. Nagyobb csónakkal meg több pénzt tudna keresni, és nem kellene hozzá sok idő, máris szert tudna tenni egy több csónakból álló vonóhálós flottára.

- És azután? - kérdezi a halász.

- Azután ahelyett, hogy viszonteladón keresztül árulná a halait, közvetlenül a gyárnak tudná eladni, amit fogott, vagy beindíthatna egy saját halfeldolgozó üzemet. Akkor el tudna menni ebből a porfészekből Cotonouba, Párizsba vagy New Yorkba, és onnan irányíthatná a vállalkozást. Meg azt is fontolóra vehetné, hogy bevezesse a tőzsdére az üzletet, és akkor már milliókat kereshetne.

- Mennyi idő alatt tudnám ezt elérni? - érdeklődik a halász.

- Úgy 15-20 év alatt - válaszolja a piackutató.

- És azután? - folytatja a kérdezősködést a halász.

- Ekkor kezd érdekessé válni az élet - magyarázza a szakember. - Nyugdíjba vonulhatna. Otthagyhathatna a városi rohanó életformát, és egy távol eső faluba költözhetne.

- És azután mi lenne? - kérdezi a halász.

- Akkor volna ideje halászatni, játszani a gyermekeivel, a nagy forróság idején lepiheni, együtt vacsorázni a családjával és összejönni a barátaival zenélgetni kicsit.

- Na látja, én most is pont ezt teszem...

SZEMELVÉNYEK SZEMÉLYES TANÚSÁGTÉTELEIMBŐL

Nyolcadikos koromban volt egy klubunk, ahol sokszor csináltunk diszkót. Társasoztunk, táncoltunk, üdítőt fogyasztva jól éreztük magunkat. Pedig nem vallásos közeg volt, és nem emlékszem, hogy ott valaki átlépte volna azokat a normákat, amiket nagyon sokszor ma keresztények átlépnek.

Kilencedikes koromban haverok elhívtak, hogy menjünk el diszkóba, ott aztán minden folyt. Az alkohol, a verekedés, a züllésnek minden formája. Első alkalommal mikor elmentem, éreztem, hogy valami zavar van itt, hogy nem biztos, hogy kéne jönnöm. Elmentem második alkalommal, és próbáltam táncolni, de nem is nagyon lehetett beszélgetni egymással, olyan hangzavar volt. Táncolni nem is nagyon volt hely, szinte csak dörgölözés volt. De próbáltam magamnak kis helyet kivívni, és addig pörögtem, hogy odapördültem egy színpadhoz, ahol ilyen go-go girlsök ugráltak félmeztelenül, és az volt az a pont, amikor éreztem, hogy mit keresek én itt. Hogy én erre befizettem, hogy én ehhez hozzájárulok, hogy emberek itt ilyen szinten megalázzák magukat, testüket pénzért árulják, mások pedig ezen élvezkedjenek és szétigják az agyukat vagy egymásra másszanak. Megmondtam a barátaimnak, osztálytársaimnak, hogy többet nem megyek velük. És volt olyan, aki megharagudott, és el is vesztettem a barátságát. Aki igaz barátom volt, azóta is barátom, és mindkét gyerekének én vagyok a keresztapja. Azt mondták, ha lesz még ezentúl, neki is én leszek.

A másik, hogy a középiskola végén, a banketten a Jézus Krisztus Szupersztárt táncoltuk, erős csípőmozgásokkal. Valahogy az én Jézus képembe nem illett bele. És érezni lehetett, hogy az osztálytársaim erre kicsit poénkodva is a nemi aktusnak a mozdulatait idézgetve mindenféle mozgásokra utaltak szimbolikusan tánc közben. Azt éreztem, hogy ez számomra nem az a Krisztus, akiben én hiszek. Számomra Krisztus nem egy szupersztár, aki a legnagyobbak közé tartozik, akik valaha éltek, hanem az Isten, aki értünk emberré lett. Ott is egy kicsit nehéz döntés volt, az osztályfőnök is haragudott rám, de érdekes módon az osztálytársaim tisztelettel fogadták, mikor azt mondtam, hogy nem szeretném eltáncolni.

Amikor kispap lettem, és megkaptuk a reverendát az első év után, akkor mindenhova reverendába mentem, és cikiztek miatta a kispap társaim, de nekem nagyon sokat segített. Cikiztek, mert ha le kellett menni a közértbe, akkor is reverendába mentem. És az tudatosodott bennem, hogy Jézusnak semmi sem közönséges, hogy ehhez a ruhához semmi sem méltatlan, ami emberi. Egyedül az lenne méltatlan, ha beszennyezném a bűnnel, mert ezt a ruhát Don Bosco, Vianney Szent János, és szentéletű papoknak a sora hordta. Vagy hogy a magyarokat említsem, Brenner János. És méltó akarok lenni ehhez az öltözkéhez. Pl. lakodalomban a reverendában táncoltam, és segített ez a ruha. Hamarabb megéreztem, hogy mi az a pont, amikor én ki kell, hogy szálljak. Amikor olyan lagzis nótákat kezdtek el játszani, ami egy kicsit derogáló volt a papságra nézve. Pl. az „Eger városa” című dal:

*„Eger városa, papok városa,
csuhások járnak bőrpapucsba
csiszi, csiszi, csissz-csossz
in nomine patris
A reverenda alatt pálinkát visz.
Nem vagyok én barát szeretem a piát,
odaadom érte a reverendát.
Odaadom érte a csatos imakönyvet,
ölelem és csókolom a szeretőmet.”*

Úgy éreztem, hogy kicsit provokáció ez a dal, és hülyét csinállok magamból, hogy ha én erre ott táncolok. Én nagyon szeretek táncolni, és volt olyan, hogy én jártam először a menyasszonytáncot, és reverendában táncoltam. És nem gondoltam azt sem idegennek, hogy éppen reverendában táncoljak, bár nem túl kényelmes viselet ahhoz. Arra a következtetésre jutottam, hogy ahova a reverendám nem való, oda én sem vagyok való.

Erre most könnyen gondolhatja valaki azt, hogy igen, ez a papokra érvényes, de hát mi nem papnak készülünk. Akkor érdemes újra olvasnod ezt az ígét, amit nem a papoknak írt Szent Pál, hogy: „**Ne hasonuljatok a világhoz.**”(Róm 12,2)

AZ IGAZI SZABADSÁG

Egy másik helyen azt mondja Isten, hogy „**akár esztek, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére.**” (1Kor 10,31) Arról beszél, hogy az étkezés, ilyen értelemben a partizás is, és minden, amit teszünk, vagy Isten-dicsőítés, vagy semmi sem Isten-dicsőítés az életünkben. Tehát az evést, a szórakozást, a pihenést éppúgy Isten dicsőítésére vagyunk hivatottak végezni. Ezért megkérdem, hogy hogyan tudod Istent megdicsőíteni úgy, hogy egy buli nélkülözhetetlen tartozékának tartod az alkoholt. Nem az ellen beszélek, hogy egy buliban vagy szórakozóhelyen ne igyál meg egy sört (ha már nagykorú vagy), hogyha úgy gondolsz, hogy most ezt barátilag megtehetnéd, vagy jól esne, hiszen „**minden szabad nekem** – mondja Szent Pál –, **de nem minden hasznos**” (1Kor 6,12). „**Csak ne éljete vissza a szabadsággal a test javára.**” (Gal 5,13) A szabadságunkat nem arra kaptuk, hogy szétigyük az agyunkat, vagy hogy feszegessük a határainkat, vagy hogy kiforduljunk a méltóságunkból, hanem arra, hogy éljünk az emberi méltóságunkkal. Hanem, hogy felnőtt emberként **legyen szabadságunk arra, hogy jóízűen megigyunk egy pohár bort, mint az ünnepi alkalom tartozékát. De a problémák ott kezdődnek, mikor a szórakozás és az alkohol már csaknem elválaszthatatlanul együtt van a fejünkben, és a bulinak már mindenképpen tartozéka az alkohol, és nem is tudjuk nélküle elképzelni. Igazából a bulinak egyetlen elmaradhatatlan tartozéka van, Jézus. Ahova vele nem mennél el, oda ne menj el. Ahova őt nem vinnéd el, oda te sem vagy való.** Tudjuk, hogy Jézus elment a lakodalomra, vagy a vámosok közé, vagy szoba állt az utcanőkkel, de sosem hasonult hozzájuk, hanem fölemelte őket. Egy kicsit veszélyes ez a gondolat, de igaz, hogy **a virág a trágyadombon is virág.** Tehát előfordulhat, hogy körülöttesd trágyadomb van, vagy erkölcsi züllöttség, de te maradj virág! Viszont legyünk őszinték, azért mi nem vagyunk Jézussal egy kategóriában, és sokszor kísérthető emberek vagyunk, akik elgyengülünk, és akikre nagyon nagy hatással tud lenni a környezetük. Van olyan lelkész is, aki eljárt evangelizálni diszkókba, és a végére eléggé lejáratott lett a missziója, mert furán kezdett viselkedni, és beazonosult ahhoz az alvilági hangulathoz, ami ott zajlott. Honnan tudod, hogy te akkora lelki ember vagy, hogy az, amit oly sok hívő, erős hitű keresztény embernek nem sikerült megcsinálni, az majd neked sikerülni fog. Tehát válogassál buli és buli között!

Életünk két mise között úgy lesz istentisztelet, ha mindent Isten dicsőségére teszünk. „**Tehát akár esztek, akár isztok vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére.**” (1Kor 10,31)

Szent Pál is azt mondja, hogy tudok bővelkedni, de tudok szűkölködni.

(Tehát tudta, hogy mikor van annak az ideje, hogy élvezze Isten evilági ajándékait, bűn nélkül, tiszta módon, Istennek tetsző módon. Tudta azt is, hogy mikor van ideje, hogy lemondásokat vállaljon vagy szűkölködjék. Isten nem csak a szenvedéseinket, áldozatainkat kéri, hogy jelen legyen benne, hanem Isten az örömeinket is kéri, hogy jelen lehessen benne.)

Van-e bűnös öröm, élvezet vagy olyan szórakozás az életedben, amiben nem engeded meg, hogy Jézus jelen legyen?

A mai európai társadalom életéből hiányoznak a hagyományos társadalmak **beavató rítusai**, amelyek pl. a fiúknak a férfiak világába (pl. fizikai erőpróba vagy fájdalomkózosás által), lányoknak a nők világába való beavatását, egyfajta felnőtté avatásukat jelentette. Ezért sokan azzal próbálják a felnőttiséget elérni, hogy valami kihágást követnek el (acting out). Pl. attól várják a felnőtté válást, hogy lefekszenek valakivel, leisszák magukat, felvagdossák a vonaton az ülészeteket. Ettől nemhogy felnőtté nem válnak, hanem infantilizálódhatnak. Nem az a kemény legény, aki ezekre képes, hanem aki képes uralkodni magán. „Puhaöcs” vagy – mondta valaki nagyon durván –, ha arra sem vagy képes, hogy uralkodj magadon a házasságig. A kifejezésmóddal nem értünk egyet, de sajnós a mondanivaló igaz. Attól nem leszel beavatott, hogy „az ember egyszer fiatal” jelszavával kipróbálsz mindent, amit lehet. **A bűn nem tesz az életbe beavatottá, hanem a halálba visz.**

SZABADSÁG HIÁNYA

Dolgoznunk kell, de ne csak a munkával foglalkozunk; játszunk, de ne a játék irányítson. A házasságokat az idő szorítása és a túl sok kötelezettségvállalás teszi legjobban tönkre.

Tudnunk kell kilépni az idő (kronosz) szorításából. Ne gondoljuk magunkat annyira fontosnak, hogy egy percre sem állhatunk meg, mert ha maga az Isten is megengedhette magának, hogy olyannyira fontos tevékenységét megszakítsa (a teremtet), akkor nekünk is meg kell tanulnunk gyönyörködni Isten ajándékaiban, szeretteinkben, élvezni munkánk gyümölcsét és örömeit, játszani. Tudnunk kell kikapcsolódni, szórakozni. A zsidóknál a szombati nyugalom megtartása azt is jelezte, hogy ők nem rabszolgák, hanem Isten által megszabadított emberek. **Aki nem tud szórakozni, ünnepelni, örülni és élvezni Isten ajándékait, az még nem szabad ember.** Sok ilyen mélabús, bezárkózó fiatal keresztény van. Gondoljunk a tékozló fiú történetében az idősebb fiúra, aki leszólja a másikat, nem akar velük együtt ünnepelni, aki felsőbbrendű magányba zárkózik, de valójában ő is szívesen bulizna („nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak barátaimmal”). Csak talán nem velük. Vagy nem úgy, ahogy az apja. Ebben a történetben mindenki bulizni akar.

Az idősebb fiú, a fiatalabb és maga az Apa is. A fiatalabb fiú még nehezen tudja elképzelni a bulit anélkül, hogy kiforduljon magából, az Atya tud igazán bulizni, s Ő tanítgatja rá a fiait.

(A magány legtöbbször elzárkózásból, nem elszigeteltségből fakad. Vagyis azért vagyunk magányosak, mert elzárkózunk másoktól, nem azért, mert ők zárkóznak el tőlünk.)

Nemcsak akkor vagyunk rabszolgák, függők, ha nem tudunk szórakozni, hanem ha rabjává válunk valami szórakozásnak, vagy ha valamely szórakozás károsan befolyásolja életünket, kapcsolatainkat, világlátásunkat, gondolkodásunkat. „Egyes férfiak annyi sportműsort néznek meg a tévében, hogy még a feleségük válási szándékáról is csak akkor szereznének tudomást, ha a szombat esti meccsközvetítés alatt bemondanák.”

Aktív kisebb testvéreink a magyar átlaghoz képest többet töltenek naponta közösségi portálok előtt, ami több órát tesz ki, és közben nem szabadok arra, hogy imádságra szánjanak naponta fél órát vagy elmenjenek egy hétköznapi Szentmisére. Sok **számítógépes játék** vagy film felkorbácsolja bennünk az erőszakosságot vagy a nemi ösztönt. Lélekromboló, az állati szintre húz, s nem felemel, lehet bármennyire művészi vagy esztétikus a megjelenítés, valójában antiművészetről van szó.

MIÉRT JÓ JÉZUSSAL BULIZNI?

Miért jó Jézussal bulizni? Tágassága van, s nem szűk körű, mint az idősebb fiú bulija. Biztonságban érezheted magad és szorongás nélkül felszabadulhatsz, mert mindenki tudja a határokat, hisz mindenki alkotója az ünnepnek és nem megrontója (mint a tékozló fiú korábban). Mindenki hozzátesz a bulihoz, s nem csak kapni akar. Mindenki úgy élvezi, hogy se magát, se a másikat nem károsítja. Tisztelet légköre vesz körül mindent, tapintat, humor, igazi szabadság, kreativitás. Itt mindent szabad, ami nem bűn. Itt úgy fogadnak el, ahogy vagy. Itt önmagad lehetsz. Itt nem kell trendinek lenned. Rengeteg ötlet és játékosság. Jézus bulija soha nem egysíkú. Nem lehet ráunni, hisz mindig új. Igazi közösségi buli. Mindenki a többiek boldogságáért is van. A megosztott öröm így sokszorozódik. A mennyország lesz a legnagyobb buli. Jézussal bulizva másnap se vagy másnapos. De még másnap, sőt harmadnap is tart a hatása. Semmit se kell szégyellj, ami nem bűnös! Jézus bulija nem függés, hanem növekvő szabadság felé visz. Egyes bulikon a világ beszűkül, itt kitágul. Sokszor egy emberre cuppansz rá, vagy klikkek lesznek, esetleg magányos szigetek, akik a hangzavar miatt értelmes szót sem tudnak váltani egymással, csak vonaglanak egymás mellett. Nem a sok pénzen múlik, hanem a sok kreativitáson. Nem annyira a körülményekben, hanem az emberekben van a buli (lásd idősebb vagy fiatalabb fiú). Köztük, bennük dől el, hogy lesz-e? Jó lesz-e?

FELELŐSSÉGÜNK EGYMÁSÉRT

Nagyon figyelniünk kell egymásra, és felelősek vagyunk egymásért. „***Tehát ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, inkább soha nem eszem húst, csak hogy testvéreimet meg ne botránkoztassam.***” (1Kor 8,13) Ha keresztényként rossz példát mutatunk egymásnak, nagyon negatívan tudunk hatni egymásra. A másik szentesítve érezhet általam bizonyos bűnös magatartásokat. Különösen veszélyes ez felelős keresztényeknél. Mindig példaképek vagyunk, akár akarjuk, akár nem.

(Nemcsak a papok, akik sok rosszat egymástól tanulnak el. Attól, hogy pl. ha összejöveteleik elmaradhatatlan tartozékává teszik az alkoholt. Így papoknál észrevétlenül elindulhat egy alkoholkarrier. Pusztán azzal indul, hogy minden nap miséznek, aztán az, hogy mindenkitől bort kapnak, ünnepi alkalmak is elég gyakran vannak egy közösség életében, és mindig koccintani kell. Aztán az, hogy vannak szomorú esték. Községi együttlétekkor most már rendszeresen koccintanak, vagy amikor papok összetalálkoznak olyan jogosultnak tűnhet, hogy „inni kell”. Van egy ún. Jelinek-teszt. Nagyon érdekes módon nem azt jelzi alkoholizmusként, amikor az ember részegen jár haza, hanem azt, amikor úgy tudja meginni a 4-5. üveg sört, hogy nincs rá komolyabb hatása. Sokan kispapként szoknak rá a cigire, vagy az italra. Én szeminarista koromig szinte antialkoholista voltam, aztán kispapként teljesen ártalmatlannak tűnt fel előttem hirtelen az alkohol, hisz ünnepi alkalmak tartozékává lett. Látva, hallva papok alkoholbeteggé válását ma már óvatosabb vagyok újra, és gyanakvóbb. Sok kispap azért szokik rá talán a cigarettára, mert szorong, hogy hogyan kezdeményezzen beszélgetést. Főleg ott nehéz ez a feloldódás, hogy két kispap akar beszélgetni, most hívjam ki sétálni, vagy mit csináljak – férfiak közt ez olyan cikinek tűnik. A pipatórium, a cigis sarok volt az a hely, ahol le lehetett ülni bárkinek, és amíg cigiztek, mindenki tudta, hogy az illető kész arra, hogy beszélgessenek. Tragédia, de így volt. Olyanok is rászoktak, akiknek maguktól eszükbe sem jutott volna.)

Egy másik keresztény rossz példa megengedhetőnek tűntethet fel olyan magatartásokat, melyeket korábban megengedhetetlennek éreztünk. Nagyon nagy kísértés ez, hogy szorongásoldásként vagy közösséghez kapcsolódás iránti vágyból rászokjanak valami káros szenvedélyre. Emlékszem, amikor kispapokkal országos focibajnokságot tartottunk, hogy mennyire erős bennünk a régi ember ösztöne. A nyerni akarás. A sport, ami nagyszerű szórakozás, nem mindig tud Isten-dicsőítéssé válni. Nem szoktam szabálytalan ember lenni, de sosem felejttem el, szégyellem magam miatta, hogy tétmeccsen talán döntőbe jutásért játszottunk, és az egyik fiú bejutott a kapunk elé, és nem tudtam máshogy megakadályozni, hátulról összeakasztottam a lábait. És annyira erős volt bennem a nyerni akarás, hogy egy szabálytalansággal, és igazából tisztességtelen, durva módon vettem véget a támadásuknak. Nem vagyok rá büszke.

Nem is könnyű, amire hív bennünket ez az ige, hogy akár esztek, akár isztok, akár fociztok, akár buliztok, akár zenét hallgattok, tegyetek mindent Isten dicsőségére. Fontos, hogy mi, keresztények megteremtsük a **saját bulikultúránkat**. Tudjunk úgy bulizni, szórakozni, sportolni, hogy Jézus örömét lelje bennünk.

Ehhez elég bátornak kell lennünk ahhoz, hogy válogassunk a zenékben. Legyen ilyen gyűjteményünk, hogy **olyan zenéket válogassunk, ami közösségi, másrészt szövegükben ne ezt a meghasonlottságot tükrözzék. (Agresszív, durva vagy szexuális tartalmú dolog ne legyen benne)**. Furcsa dolog, hogy vonagluck ezekre a dalokra, miközben alapvetően másról akarjuk, hogy szóljon az életünk. Nagyon jó lenne, ha tudnánk olyan bulizenéket összeválogatni, amik nem ellenkeznek a keresztény értékrenddel. Persze nincsenek teljesen steril helyzetek, előfordul, hogy egy buliba becsúszik egy-egy olyan szám is, ami némileg ütközik a keresztény értékekkel. A döntő az, hogy ha azt látom, hogy senkit nem érdekel annak a dalnak a tartalma, hanem mindenkit a táncnak, a közösségnek, a barátságnak az öröme tölt el, akkor az a reményem, hogy talán Jézus tud örülni nekünk, még akkor is, ha ügyetlenek voltunk a zenék megválasztásában, csak senki ne érezze feljogosítva magát általunk a megénekelte bűnös tartalmakkal való azonosulásra. Nem csúszhatunk bele egy olyan farizeusi magatartásba, hogy csak a steril helyzeteket keressük, mert akkor ki kellene futnunk a világból és semmiben nem vehetnénk részt, nehogy véletlen valami rossz hatás is érjen minket. Az utcára se mehetnénk ki, mondván, hogy piszkos lesz a lábunk. De törekednünk kell, hogy minél tisztább legyen a bulikultúránk, és legyen bátorságunk arra, hogy ha valami az értékrendünkkel ellenkezik, fölálljunk és elmenjünk. Ha pedig világos, hogy nem történik most meghasonlás, és nem az értékrendünk ellen dolgozik ez a szórakozás, és nem a világhoz való hasonulás történik most, hanem egyszerűen csak ürügy az a zene, ami a háttérben szól, és az emberek csak jól érzik magukat ebben a közösségi légkörben, akkor azt gondolom, tudtunk jól bulizni. Akkor viszont bűnrészesek vagyunk, ha az erkölcstelen tartalmú zenéket támogatjuk, és nem érzünk bennük semmi problémát, hanem táncunkkal a zene tartalmával való azonosulásunkat fejezzük ki, és ezért valaki például úgy gondolhatja, hogy bizonyos erkölcstelenség még a keresztényeknek is belefér, ezért szentesítve érzi saját bűnös megalkuvásait. Kettős üzenetet közvetítenénk ezzel. Ezért ne adjunk okot a félreértésekre se!

Nagyon fontos lenne, hogy teremtsünk magunknak tiszta forrású szórakozási alkalmakat. Tehát, hogy nálunk biztonságban legyen valaki, pl. hogy ha egy buli van, akkor oda szívesen elengedik a gyerekeiket, mert ott biztonságban vannak. Számot tudjunk adni róla, hogy mi fog ott történni, mi lesz a program. Társasjáték, parti, hogy hogyan lesznek kontrollálva a határok, hogy ha lesz ital nagykorúak esetén. Alkoholfogyasztás hogyan lesz kontrollálva, hogy tényleg mértékkel történjen.

TESTVÉRI FEDDÉS FELELŐSSÉGE – avagy légy JÓ MUMUS! ☺

A bulikon, táncos-zenés diszkószerű alkalmakon *tudunk-e szólni egymásnak, hogy te figyelj, így ne táncolj*, ez parázna, most szemérmetlenül táncoltok. Tudunk-e szólni egymásnak, hogy ne másszanak egymásra a fiúk és a lányok. Föl merjük-e ezt vállalni valamennyien, hisz keresztény kötelességünk, vagy legalább annak felelősségét, hogy a közösségből néhányakat kinevezünk erre a szolgálatra, vagy azt várja mindenki, hogy majd a pap szól, ha itt van. Vagy jobb, ha nincs itt, és akkor csinálhatjuk, lehetünk közönségesek, hasonulhatunk a régi emberhez. Aki felvállalja ezt a „kidobó fiú” vagy „anyuci” szerepet, az hálátlan. Cikizzük őket és hátuk mögött fúrjuk, vagy melljük állunk, akkor is, ha néha nekünk is nehéz tartani a határokat? Hálásak vagyunk-e nekik ezért, vagy gonosz mumusnak és ünneprontónak tartjuk őket? Akkor van egy életünk, amit keresztényként a templomban mutatunk, hogy akarunk tisztaszívűek lenni, de közben a hétköznapijaink nem a tisztaszívűségről szólnak. Hanem a sarokban smárolnak, vagy vadul ölelkezve vagy egymást fogdosva táncolnak. Ne engedjük meg magunk között ezt. Az első keresztények nem engedték meg ezt maguk között. **„Nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megerjeszti? El a régi kovással, hogy új tésztává legyetek, aminthogy kovásztalanok is vagytok!” (1Kor 5,6-7)** Ki kell vetni a keresztény közösségnek maga közül az ilyen magatartásmódokat, és nem szabad megtűrnie. Mert ha megtűri, az azt jelenti, hogy ő is hasonult már ehhez a magatartásmódhoz. A rosszaság kovása járta át. Próbáljunk úgynevezett „kóser bulikat” csinálni, ahol tiszta buli, tiszta szerelem, tiszta ünnepi borfogyasztás valósulhat meg. Azzal a szabadsággal, hogy a keresztény ember tud élni a szabadságával, és nem visszaélni a test javára. Nem ösztönlények vagyunk, hanem lelki emberek, akiket Isten lelke vezérel. És nem a test szerint élünk már többé. Csináljunk „kovászoló” bulikat, hogy a jó stílus, a jóság kovása járja át a légkört, a hangulatot, és a rosszaság, a bűn kovaszát kivessük. Tanuljunk meg szeretetből jó mumussá válni egymás számára, ha kell, vagyis alakítsuk ki a testvéri feddésnek és figyelmeztetésnek humoros, kedves, de határozott, stílusos, vagány formáját, hogy ne vénasszonyos botránkozás legyen belőle, ami gögös elkülönülésből fakad, hanem testvéri szeretetből fakadó intés, ami a közös ünnep és szórakozás jóleső örömét félti és őrzi.

AMIKOR NEMET KELL MONDANI

Egyszer kispapként elmentem reverendában színházba. A tizedik percben olyan erkölcstelen jelenetek voltak a színpadon, hogy ki kellett jönnöm. De ez egy kis stúdiószínház volt. Ezért csak a színpadon keresztül volt menekülési út. Nem kis bátorságra volt szükségem, hogy elinduljak. Képzelték a jelenetet. Bevonul a reverendás alak. A kulisszák mögött szerepére várakozó energiatakarékos öltözetű cickós nő némi zavarodottságot mutatott. Nem értette. Megváltozott a forgatókönyv? ☺

Néha nehéz egy-egy ilyen döntést meghozni, de csak így lehetünk hitelesek.

Válogassuk meg a filmeket, amiket megnézünk. A filmek szintén nagyon szórakoztatóak tudnak lenni, de iszonyúan bemásznak azok a képek a fejünkbe; itt megint csak az agresszív vagy szexuális tartalmakra gondolok.

Tudom-e kikapcsolni a tv-t, amikor érzem, hogy ez most egy lelkemet szennyező kép vagy tartalom?

Vagy megnézem kritikátlanul az összes filmet? Nagyon rövid egy emberi élet. Így mondta egyszer Bíró püspök atya: „Gyerekek, csak jó könyvet szabad olvasni, mert túl rövid ahhoz az élet, hogy minden könyvet elolvassunk.” Ugyanígy a filmekkel és a zenével is. Válogass, legyél igényes!

Keresztény fiatal olvashat-e antik szerzőket? – ez volt egy 4. századi egyházatyja fiataljainak kérdése.

Hiszen abban néha nem keresztény tartalmakról, az istenek bűnös magatartásáról, durvaságáról, vad szenvedélyeiről van szó. Nagy Szent Bazil így ír róla: a világban kell élni, de nem ebből a világból valók a keresztények, ezért ezekhez óvatosan kell közeledniük, mint a méhecskének. Az értéket kell keresni bennük. Azokat a fejezeteket, oldalakat kell keresni, amik értékesek; ahogy a méhecske rászáll a világra és kiveszi belőle a mézet, a mérget pedig otthagyja. Nekünk is így kell, kiválasztó funkciót beindítani a tekintetünkben, a gondolkodásunkban. Mik azok a gondolatok, amik mérget tartalmaznak, mik azok a hatások, amik negatívan hatnak ránk. Melyik oldalakat, képeket nézem meg az interneten és melyiket nem, mikor kell tudnom elkapcsolni a filmet vagy egy felugró ablakot.

Van, amikor nemet kell mondanunk, amikor fel kell állítani egy határt (el kell jönni valahonnan, pl. buliból, tévé, internet elől), és vannak olyan helyzetek, amikor felszabadulhatunk. Ezért fontos olyan keresztény bulikultúrát kialakítani, ahol ez nem probléma. Ahol biztonságban érezhetjük magunkat, ahol nem lépegetjük át a határokat, és felelősnek kell éreznünk magunkat egymásért. Szóljunk egymásnak, éppúgy, mint a táborokban, amikor valaki túllő a célon, és megrontja a közösség örömét vagy szórakozását, akár azzal, hogy klikkesedik, vagy nem éli át ennek a testvéri közösségnek az örömét. Mert Isten országa köztetek van, nem magánjellegű ez az öröm, amit Jézus hozott. Isten országának az örömét csak akkor tudjuk megélni, ha nem élvezeteket keresünk, hanem örömet. És a kettő között óriási különbség van. Az élvezet mindig magánjellegű, megszerezhető és pillanatszerű. Magánjellegű, nem kell hozzá más ember, egyedül is meg tudod érezni. Pl. az ötödik kupica pálinka erejét. Pillanatszerű, pillanatnyi örömet okoz, kielégülés érzést okoz. Van erkölcsös kielégülés érzés is... Pl. tisztán élsz meg valamit, finom ételt eszel, vagy iszol egy pohár bort. Ezek az élmények a későbbiekben már nem töltene fel. Az öröm pedig, ami Isten országából a miénk lehet, egészen más természetű. Nem birtokolható, hanem csak ajándékba kapható. Nem magánjellegű, hanem közösséget teremt. Ezért próbáljuk a klikkesedést is elkerülni. Ez nem azt jelenti, hogy nincs ideje, hogy együtt legyenek a jó barátok, kettesben, hármasban vagy négyesben, de főleg közösségbe menni, ha csak egymással akarunk foglalkozni. Nem pillanatszerű, hanem tartós. Nem csak addig tölt be örömmel, hanem másnap is, hanem fél év–év után is, hogy ez milyen jó volt.

Régióinknak, és egyházmegyénk ifjúságának, a mente misszióknak a lelkisége, hogy Krisztus van a középpontban, és Őhöz legközelebb az Eucharishtiában lehetünk. Akkor élünk vele, hogy ha két mise között az életünk is istentisztelet lesz, ha életünkben Isten országát éljük és keressük. **A nyári táboroknak is van ilyen Isten országa jellege. Vagy minden Isten országa, vagy semmi sem az. Ennek a tábornak minden szelete (mosogatás, strandolás, focizás, imádság, templomi szolgálatok) Istenről szól, vagy semmi sem szól róla hitelesen.** Életünknek ne legyen olyan szelete, amiből kizárjuk az Istent, ahol nem Ő az Úr. Vagy éljük az Isten országát, vagy nem. Hát éljük!

